

“Tothom que creu que Puig Antich és innocent s’equivoca i va en contra de les seves conviccions”

Miquel Toll

CARA A CARA, GENERAL

15 juny 2015

Jean-Marc Rouillan, ex-militant del MIL, els GARI i Action Directe / Toni Ferragut

Jean Marc Rouillan, nèt d'una catalana, format pel maquis i la FAI de l'exili a Toulouse. Anarquista de formació, ex-pistolero de professió i de vocació una mica poeta, com mostren els darrers llibres que ha publicat. Jean Marc sempre repeteix una paraula molt característica que diu amb una mena de xiuxiueig afrancesat i un somriure nostàlgic: "l'autonomia", clara al·lusió a la praxis revolucionària dels 70' i 80'.

Amb una biografia de pel·lícula, Jean Marc comença la militància armada al MIL, actuant a Catalunya i França, i amb la trista experiència de contemplar amb els seus propis ulls com detenen Salvador Puig Antich. Sense conformar-se amb aquesta detenció i previsible condemna a mort, neixen els GARI a França amb un objectiu clar: fer soroll internacional per evitar la mort dels companys detinguts. De les influències d'altres grup armats neix a França Action Directe que es connecta ràpidament amb la lluita d'altres grups armats com la RAF. Grups d'acció, com diria Garcia Oliver, els reis de la pistola obrera que ressusciten Durruti, Ascaso i el pistolisme obrer cinc dècades després. Detenen Jean Marc el 1987. 20 anys de presó, moltes experiències a la motxilla, una ment desperta i analítica i una connexió sentimental amb Catalunya i Euskal Herria, el converteixen en una persona més que interessant per compartir punts de vista de la situació política i social actual. Després d'acabar l'entrevista, em comenta que li agradaria venir a viure a Catalunya o a Euskadi. *Quan?li pregunto. Quan siguin independents, el primer dels dos que ho aconseguixi, riu. I afegeix "no serè nacional espanyol després dels crims franquistes i postfranquistes. No en vull saber res de la Constitució ni la Monarquia."*

Quina lectura fas de la situació política a Catalunya i l'Estat Espanyol?

La situació és molt interessant des d'un punt de vista revolucionari. Ara mateix hi ha molts fronts oberts com ara l'alliberament nacional, les formacions polítiques emergents... que es tradueixen en noves formes d'organització popular. Hem d'entendre que aquí hi ha una base política organitzada històricament i que fa possible aquests processos, impensables en el cas per exemple de França.

Però aquí encara arrosseguem la llosa del franquisme.

És veritat. La transició ha estat la perpetuació del règim franquista sota la careta de la democràcia. La burgesia es va preparar la transició perquè no volia que passés com a la Revolució dels Clavells a Portugal. Tots sabem que la monarquia va ser un assumpte de Franco, no del poble, i el gen franquista no ha canviat. Ara es reprimeixen pobles sencers com Euskal Herria en nom de la Constitució, es tanquen mitjans de comunicació, es persegueixen periodistes i activistes també amb aquesta Constitució. Són molts crims polítics acumulats en nom d'aquesta Constitució. Aquest per mi és un dels motius que fan tan llaminer l'alliberaemnt nacional. Bàsicament per enviar a la merda la constitució i la monarquia.

Què penses de la via electoral que prenen les formacions emergents?

Penso que els revolucionaris hem d'aprofitar aquesta situació. Es tracta de produir contradiccions al poder institucional. Ara mateix és un moment d'instabilitat de les classes dominants i per tant hem de procurar posar sobre la taula les qüestions revolucionàries. Que s'obri la possibilitat d'alliberar nacionalment Catalunya provoca molts conflictes i contradiccions entre la classe dominant i és en aquest procés que el poble s'empendera i guanya autonomia. S'han d'avantposar criteris d'estratègia i tàctica.

La insurrecció de Barcelona del 36 hi ha gent que pensa que va caure del cel. Però sabem que no va ser així. Els companys de la FAI i la CNT van agafar en el seu moment vies molt particulars per poder arribar a una situació propícia. Van jugar un paper clau tant a la II República com al Front Popular del 36. Quan va esclatar el cop militar el poble sabia que la CNT i la FAI eren allà.

Des de la meua visió exterior i amb una vinculació sentimental particular amb aquesta terra, veig que el moment que travessa Catalunya és històric i molt important. A vegades crec que els companys llibertaris i revolucionaris no s'han adonat del paper vital que poden jugar en aquest moment.

Jean-Marc Rouillan / Toni Ferragut

Quin és aquest paper?

No vull donar lliçons als companys, vull simplement que es parli de la qüestió i que s'agafi un paper actiu. El que no val és no voler-se mullar per divergències amb el mètode. Està bé que hi hagi eleccions i referèndums. Si aquests no funcionen, doncs perfecte, aleshores hem de ser-hi presents per fer evident la contradicció, ja que aquestes contradiccions són les que ens donen força.

Com hem passat de la lluita armada dels 70 als 80 a fer candidatures electorals?

No ens enganyem, la lluita armada segueix però desplaçada del continent europeu. És una obvietat que el proletariat més reprimat es troba en altres països, que les potències mundials anomenen "tercer món". Ara el repte que tenim és com connectar les lluites, ja que si el món està globalitzat la revolució també ho haurà de ser.

Parlant de lluita armada, com veus el procés de desarmament d'ETA?

Uf, és un procés unilateral d'un Estat espanyol que es dedica a esclafar un poble. Bàsicament es produeix pel poc protagonisme que ha tingut ETA els darrers 10 anys. Això facilita aquest llinxament. El procés i les circumstàncies han canviat, i no es pot ni es podia seguir de la mateixa manera. Si no hi ha un salt qualitatiu en el procés de pau tindrà un resultat desastrós per Euskal Herria, ja que els presos es quedaran a la presó. A mi m'agradaria aclarir que els presos no són tan sols d'ETA, són els presos de tota la història combatent i radical d'aquest país. S'ha d'entendre que dins del sac d'ETA en què posa l'Estat a qualsevol oponent, es troben militants d'altres corrents ideològics com anarquistes o trotskistes, i sap greu que la resposta de solidaritat quedi reduïda a l'esquerra abertzale. Es necessita una unitat popular per poder treure els presos.

Fent una mica de memòria històrica, tu vas estar present en la detenció de Puig Antich. Què va sortir malament aquell dia?

Tot, tot va sortir malament. Aquell dia Cri Cri –Jean Claude- i jo teníem una cita amb el Petit –Santi Soler– i ens havíem quedat a Barcelona amb Puig Antich, tot i que sabíem que teníem la Brigada Político Criminal darrere nostre. Ens vam quedar perquè havíem d'ajudar altres companys a marxar. Aquell dia vam tenir problemes mecànics al cotxe i vam arribar tard a la cita. En arribar, el Petit era a la vorera davant del bar i Puig Antich va baixar a comprar tabac mentre nosaltres fèiem una volta amb el cotxe per assegurar la zona. Va ser en aquell moment que tot de policies els van encerclar i es van començar a disparar trets. En baixar del cotxe i agafar posició apuntant darrere dels arbustos, vaig poder veure un cos a terra estès, que vaig suposar que era d'un policia.

Hi ha fonts que afirmen que no va ser Salvador l'autor dels trets?

Cri Cri portava dues pistoles, jo portava dues pistoles i Salvador també en portava dues. Encara recordo les seves: una de fabricació alemanya i una Star. N'havíem parlat moltes vegades i Puig Antich era un dels que afirmava que en cas de detenció s'enfrontaria a la policia. No era cap consigna del MIL –Movimiento Ibérico de Liberación–, era una opció personal i Puig Antich l'havia presa. Hi ha qui diu que és innocent i jo ignoro si va ser ell precisament l'autor dels trets que van matar el policia. Això sí, en tot cas i ho dubto bastant, si és innocent ho va ser per casualitat. La pistola Star, era una pistola molt poc segura, que en aquells temps feia viro la policia armada –els grisos- i que de seguida es disparava i hi feia en forma de ràfegues. Jo crec que això és el que va passar.

Així que Puig Antich no és innocent

Tothom que creu que Salvador és innocent s'equivoca i va en contra de les seves conviccions. Els companys del MIL anàvem sempre armats i tothom estava molt segur de disparar a la policia. Ho havia fet Oriol Sugranyes, el Jordi, jo mateix... tots vam enfrontar-nos en un moment o altre a la policia. Jo crec que Puig Antich va decidir fer una resistència individual i va disparar, com tots hauríem fet.

Per acabar. En aquest darrer temps has fet un canvi ideològic de l'anarquisme al marxisme.

Jo venia format per la FAI a l'exili i els companys del maquis, per tant era anarquista de formació. A mi si em diuen que sóc comunista, doncs ho sóc. Si diuen que sóc anarquista, també. I si l'Estat diu que sóc terrorista, doncs sóc terrorista. No m'importen els enquadraments que em posen. Jo vaig pel camí de l'autonomia i de la conciliació pràctica amb diferents postures ideològiques.

Mentre els posicionament no siguin dogmàtics, es poden crear sinèrgies potents. I això és el que va passar amb els grups autònoms dels 70 i 80. He trobat molts presos d'ETA a la presó que són anarquistes. A la RAF -Fracció de l'Exèrcit Roig- també hi he trobat companys anarquistes. Mario Moretti, fundador de les Brigades Roges, en el moment del segrest d'Aldo Moro, explica que els militants eren trotskistes i anarquistes. Són molts els casos que hem treballat plegats perquè hem coincidit en una estratègia conjunta. Jo fa temps que vaig arreglar les meves contradiccions internes i vaig defugir del dogmatisme i el sectarisme. Avui en dia els purismes ideològics estan acabats. S'ha de partir i treballar buscant ponts d'unitat.

“Ens falta un recolzament explícit d'aquell sector social que veu amb bons ulls que no investim Mas”

‘Els governs no han cregut mai en la natura com un valor elemental de país’

‘L'objectiu del pla va en contra dels principis que han de regir l'interès públic a les illes Medes’

Jean-Marc Rouillan / Toni Ferragut